

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 270/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Еурошпед-Јањић“ доо Лозница, чији је пуномоћник Александар Бантић, адвокат у ..., против туженог „Procredit Bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат у ..., ради утврђивања ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 20.865,50 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5686/18 од 16.01.2020. године, исправљена решењем истог суда Пж 5686/18 од 01.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5686/18 од 16.01.2020. године, исправљена решењем истог суда Пж 5686/18 од 01.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5686/18 од 16.01.2020. године, исправљена решењем истог суда Пж 5686/18 од 01.06.2020. године

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5686/18 од 16.01.2020. године, исправљеном решењем истог суда Пж 5686/18 од 01.06.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду П 681/2018 од 26.06.2018. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништава одредба члана 1. Уговора о кредиту бр. .. који је закључен дана 14.02.2008. године, у делу који гласи: „ корисник кредита је сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 1,00% од износа одобреног кредита, а на име трошкова обраде кредита“; обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 20.865,50 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2008. године до исплате, као и износ од 34.304,00 динара, на име трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 17.151,93 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, ревизијски суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог. Побийана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године. Према том правном схватању, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужени, на коме је био терет доказивања, није пружио доказ да је приликом закључења уговора са тужиоцем поступио на напред описани начин. Такође, у конкретном случају нема потеребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу грађана, као ни потеребе за новим тумачењем права.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 07.02.2018. године. Вредност предмета спора износи 20.865,50 динара. Како се ради о спору мале вредности ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић